

אש' ה'פ'ז ע'צ'ו' ע'ז'ל'ו'

שנים שהחזיקו באבוקה

אם לא שרפו לכם ביום הראשון של חנוכה את המכנסים, אז יש לכם מזל גדול, מפני שביום הזה נתנו חופש לילדים קטנים לשחק באש. האחראי הראשי להפי' קרות הו' היה המכבי הצעיר, שזה לו כבר השנה ה'17 שהוא עורך את מרוץ הלפיד המסורתי.

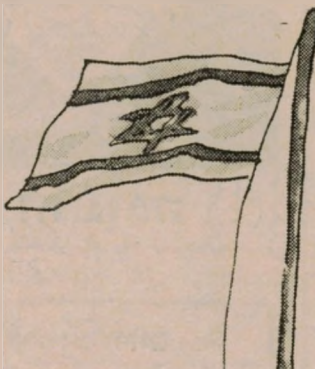
מרוץ הלפיד המסורתי צריך היה להיפתח ביום הראשון, בשעה 9 בבוקר, על קבר המכבים. קבר המכבים נמצא לא רחוק ממודיעין ההיסטורית, כמה קילומטרים מזרחית לכפר גימזו. כיוון שיצאתי יחד עם המכבים הצעירים, התפלאתי מאוד לר' אית שמורידים אותנו לרגלי גבעה, תיכף ומיד אחרי בן-שמון, בדרך העולה לחדיד' עליה ואומרים לנו שכאן הוא מקום המיס' דר. ובאמת כאן היה מקום המיסדר. תרון עץ התנוסס לשמים ולרגליו בערה מדורה. "מדוע אינכם עורכים את המיסדר על קבר המכבים כפי שהבטחתם?" שאלתי את הר' אחראי.

"מה זה חשוב?" ענה לי, "רוחץ מזה, המטטרה אינה מרשה, מסיבות בטחוניות,

ליקים באש המדורה ואם אין מזל והלפיד נכבה בדרך, מדליקים אותו שוב בגפרורים. הילד הקטן רץ עם הלפיד ואנחנו אחריו, במינית. אחרי כמה מאות מטרים חיכה לו כבר מכבי צעיר אחר, שהושיט את היד ורצה לקחת את הלפיד, אבל בעל הלפיד לא רצה לתת לו. הילד רץ עם הלפיד הלאה והחדש רץ על ידו והתחנן לפניו: "גו, תן כבר!" אבל בעל הלפיד לא מיהר. "גו, תן סוף, לא כל יום מרשים לילדים לשחק באש ואם יש להם כבר הזדמנות, אז למה לחתור? כך הם רצו אחד ליד השני. זה החזיק את הלפיד בכל כוחו ובאגרופים קפוצים וזה התחנן לפניו ואחר כך התרגו, ואנחנו כבר התחלנו לפחד שיתחילו ללכת מכות, אבל השכל הישר ניצח בסוף.

הלפיד החליף ידים והנער החדש נשא אותו בנאה. לא הספיק להתגאות הרבה והנה שוב הגיע תור חילוף המשמרות! מכבי צעיר חדש כבר עמד והושיט את היד. יתכן, שהפעם היה הלפיד מחליף ידים בשקט, אבל זה שרץ אתו נזכר שבעצם מגיע לו עוד קצת, שהרי הקודם לא מסר לו את הלפיד בזמן. אז גם הוא לא מיהר להי' פרד מהמשימה הקדושה שהופקדה בידו והיה מפיק את מלוא ההנאה מתחונתו של הבא

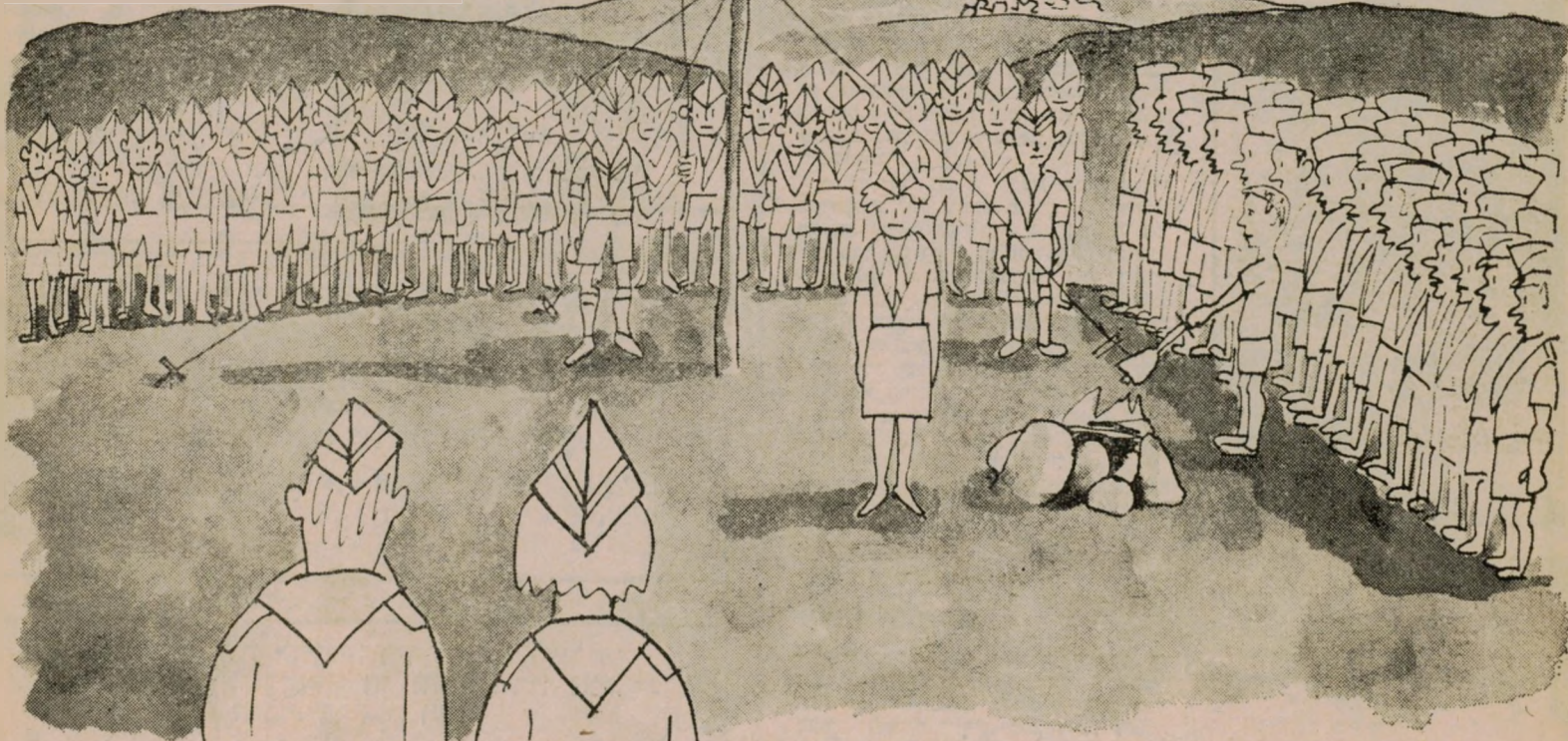
לחדיד'עלית. על כל פנים, אם דברי הרב נאמנים עלינו, הדליק את הלפיד שלו על קבר המכבים ונסע אתו במינית לירושלים. מפני שלא היה לו כוח לרוץ ברגל. הלפיד הגיע להר ציון בשעה 11.30 ב' דיוק ועוד הספקתי לראות אותו מהלך בתהלוכה, כשבר-מצחה אחד נושא אותו ומשני עבריו מלחים אותו שני אדמירלים במשקפי שמש. האדמירלים, שהיו לבושים בדים כחולים עם הרבה סרטים, רצועות

הספיק לעשות את כל הדרך עד ירושלים. עשרה שוטרים וניידת קיבלו את פניו ו' הסתדרו בשורה ונתנו לו כבוד כזה, שאני חישב שאף אחד, מלבד אילי בליז, עוד לא זכה לקבל. הניידת היתה נוסעת בראש ו' מפנה את הכביש ודוחפת את כל האוטובו' סים של המקשר לצד וציעקת על החאפרס שלא יפריעו, עד שתהלוכת המכבים הצעיר' רים, עם הלפיד בראש, הגיעה לבית ה' סוכנות.

לפני בית הסוכנות והקרנות הלאומיים היתה בריקאדה. חברי ההנהגה הארצית של המכבי, עם שלום זיסמן באמצע, סתמו את הכביש ולקחו את הלפיד מידי הילדים הקטנים. כיוון שהיו צריכים להביא את הלפיד ולמסור אותו לנשיא, החליטו הגדו' לים שאת הכבוד הזה הם יקחו לעצמם, אחרי שהילדים הקטנים עשו את כל העבו' דה השחירה. אבל ככה זה בחיים.

סגן ראש עיריית רמת-גן שלום זיסמן לקח את הלפיד מידי הילדים ורץ איתו לבית ה' נשיא, יכאן חיכו להם הצלמים. הרגע הגדול הגיע. הפלשים הביזיון והם הושלך, כאשר נשיא ישראל ורעייתו יצאו החוצה והנשיא נטל את לפיד המכבים מידי זיסמן. היתה דממה גדולה וכל אחד עצר את נשימתו. בצפייה עצורה חיכינו כולנו לרגע, שהנשיא המחזיק את הלפיד ינשוב ויכבה אותו. אך

על גל אכנים, ליד בן-שמון, הוצתה אש המכבים שעצמותיהם נחו כמה קילומטרים דרומית משם

לערוך את הטכס ממש על קברי המכבים. (כאשר שאלתי למחרת את דובר המשטרה למה הוטל איסור על הדלקת הלפיד על קברי המכבים, ענה לי שלא דוברים ולא יער, אבל זה בכלל לא חשוב מפני ש' העיקר הוא הערך הסמלי והחינוכי והער' כים הם, כידוע, דבר הנמצא מחוץ למקום ולזמן.)

בינתיים הסתדרו להם 300 המכבים הצעיר' רים סביב התורן. לקול הצוירה ותופים הונף הדגל הלאומי ומכבית צעירה מאוד, בגרבי משי בצבע בשר, הקריאה את פקודת' היום. אחרי פקודת-היום אמר המפקד: "המסדר — דום!" וילד בגופיה ומכנסים לבנים הדליק את הלפיד באש המדורה והת' חיל לרוץ.

מרוץ הלפיד המסורתי החל. הלפיד, כדי שתודעו בדיוק עם מי יש לכם עסק, עשוי נחושת קלל, בבית החרושת של אברהם דניאל, שהוא לא רק מומחה ללפידים מכבים וכבר עשה 25 כאלה, אלא גם חבר ההנ' הגה הארצית. את הלפיד המנוחשת הקלל ממלאים בנפט (האוקסן לא חשוב), ומד'

אחריו. ככה עקבנו אחרי המרוץ החינוכי של ה' לפיד, שהודלק לוכר המכבים בבן-שמון, עד שנזכרנו פתאום שעלינו למהר לירו' שלים, מפני שאם לא נמהר, נפסיד את מרוץ הלפיד השני, שעורכת שם הקונקו' רנציה. מרוץ הלפיד השני של הקונקורנציה, שצריך היה להתרחש באותו מקום ובאותו זמן, נערך ביוזמתו של מיודענו משכבר, הדי' ש. ז. כהנא, מנהלו הכללי של משרד הדתות.

הדי' ש. ז. כהנא — זה שכל המתים מכירים לו תודה — לקח לעצמו השנה חופשה קצרה מגילוי מקימות-קבורה של קדושים וצדיקים, ואירגן את הכינוס ה' גדול של בני הבר-מצחה בהר-ציון בירו' שלים. כדי שיהיה לו במה להלהיב את דמיונם של בני הבר-מצחה שלו שלח איה רב לחפש את קברי המכבים והדליק שם גם כן לפיד. איפה בדיוק הדליק הרב הזה את לפיד המכבים, אינני יודע, כיוון שאני לא נתקלתי בו, בבן-שמון ולא בדרך

ופתילים ונשאו בידיהם מקלות מוכספים, היו אנשי משמר הר-ציון. השלישיה המשונה, שהיתה אפופה בני בר-מצחה כמו ברחש, פילכה לה דרך בקושי רב אל במת עץ, מעליה השמיע הדי' ש. ז. כהנא דרשה וסיפר אגדה: כיצד היה בבית המיקדש חדר קטן, ובו בער לפיד התמיד והילדים שמרו עליו והצילו אותו וסחבו אותו אחריהם כשיצאו לגלות, ושמרו עליו אלפיים שנה ובשביל זה אוכלים לביבית בחנוכה.

אחרי שגמרתי לראות את הלפיד על הר' ציון, שוב הייתי צריך למהר ולרוץ, בשביל לא לאחר את הלפיד של המכבים הצעירים. שצריך היה באותו זמן להגיע לירושלים. זה היה באמת יום משוגע אותו היום, כי הלפידים התרוצצו ממקום אחד לשני ובש' ביל להספיק לראות את כולם, צריך הייתי למהר מאוד.

רצתי מהר מאוד מהר-ציון לרחבת הדודיד' קה שברחוב יפו, והגעתי בזמן. אותו ה' לפיד, זה שעובתי אותו בבוקר ליד לוד,

הנשיא לא עשה דבר, רק העביר את הלפיד לידי השלישי, שהעבירו מיד לידי קצין ה' משטרה בעל שני הכוכבים, שהעבירו לידי הסמל, שהעבירו לידי שוטר פשוט. השוטר הפשוט לא ידע מה לעשות עם הלפיד, כיוון שזו הפעם הראשונה בחייו שהסמל מסר ליודו דבר כזה. הוא עמד כמה דקות ב' מביכה ובסוף הסתובב ונשב באש הלפיד בכל כוחו, אבל האש לא רצתה להכבות. "עשה פי יותר גדול", הציע ילד מכבי קטן לשוטר. השוטר נשף עוד פעם וזה שוב לא עזר. בסוף התיאש השוטר ומסר את הלפיד לילד הקטן שנתן לו את העצה. הילד הוריד את מכסה הלפיד, הוציא סמרטוט מכיסו וכיסה את הפתיל.

כך ככתה, אחרי מאמצים רבים, אש המכבים.

כה אמר טוסבראהינדי:

מרכה יחסים מרבה דאגה.